

ANGYALFÖLDI ÖRÖMHÍR

A Budapest-Angyalföldi
Evangélikus Egyházközség
ősi körlevele
2020. szeptember

Szabad zsoltározás

**„Hirdetem nevedet testvéreimnek, dicsérlek a gyülekezetben.”
(Zsolt 22,23)**

Talán emlékeznek még rá a testvérek, hogy ebben az évben tavaszi lapszámunk csak digitális formában jelent meg a kialakult járványügyi helyzet bizonytalansága miatt. Az áhítat a *Zsoltározás a karanténból* címet viselte, amikor még nem tudtuk, hogy mennyi ideig nem tarthatunk nyilvános gyülekezeti istentiszteletet, mennyi ideig nem találkozhatunk személyesen. A felvett istentiszteletek által és az egymásért elmondott imádságokkal tudtunk közösségben lenni Isten színe előtt, amikor otthonaink váltak templomokká. Májusban aztán enyhültek a korlátozások, újra megnyílhatott a templomunk ajtaja mindenki számára, és egyre többen lehettünk együtt újra, a legkisebektől kezdve idősebb gyülekezeti tagjainkig.

De amikor ezeket a sorokat írom, augusztus második felében, ismét újabb fertőzési hullámról beszélnek a sajtóban, többünknek egyre gyakrabban összeszorul a gyomra, hogy vajon mit hoz a holnap, meddig tart a „szabadság”. Nehéz tervezni.

Sokan már a rendkívüli helyzet elején tanulságokat vontak le, hogy milyen területeken újulhat majd meg az életünk. Én jelen pillanatban ott tartok, hogy meg kell tanulnom értékelni a jelent, annak lehetőségeit, ajándékait és feladatait. Most gyülekezeti lelkészként azért adok hálát, hogy a rám jutó vasárnapokon végre újra valós időben, fizikailag jelen lévő gyülekezetnek prédikálhatok, és együtt adhatunk hálát azért, hogy már nem egymástól elszakítva kell megélnünk az ünnep megszentelését. Ami eddig természetes volt, hogy bármelyik vasárnapon összegyülekezhettünk, már nem az. A templom nyitott ajtaja ajándék vasárnapról vasárnapra. Ahol közösségben élhetünk, ahol kapunk és adhatunk másoknak. Ahol formálódunk, és ahol mi is formálunk másokat.

A 22. zsoltár részletét – amely eredetileg egy panaszének, s abból vált át hálaadásba –, ennek vallomását ezért többen magunkénak mondhatjuk, és biztos vagyok benne, hogy sokan átértékeltük a szabadság szó jelentését is az életünkben. A fizikai szabadság mellett azonban a lelki szabadság is nagyon fontos.

Jézus, az emberré lett Isten azért jött a földre, hogy az ember tovább lészen a napi igényeinél. Az ember Isten embere legyen, ne pedig magára hagyott ösztönlény. Mert van egy valami, ami a fizikai szükségleteknél és szabad mozgásnál is fontosabb: hogy az egyes ember teljes közösségbe kerüljön Istennel, ami az Ő eredeti szándéka. És ennek nincsenek fizikai korlátai. Még a legnehezebb órákban sincsenek. Jézus a teljes 22. zsoltárt is jól ismerte, az evangéliumokban több helyen is olvashatunk arról, hogy szenvedésekor idézte ezeket a közösségi panaszsorokat. Isten megváltó tervében benne volt a szenvedés is, ez a szabadságunk ára.

Mi is tervezünk. Mert a tervezés azt jelenti, hogy nem vagyok kiszolgáltatott. Tervezzük a tanévet, a gyülekezeti alkalmakat, a megerősítő találkozásokat, de nem tudjuk meddig „szabad”, lehet fizikailag együtt Urunkhoz fordulni. Lehet, hogy eljön az a helyzet ismét, amikor már egészségügyileg nem lesz biztonságos összegyülekezni. Ennek tudatában még értékesebbek azok az alkalmak, amelyeket együtt megragadhatunk. Hirdessük Urunk nagy nevét egymásnak a gyülekezetben, amikor lehetőségünk van rá!

Grendorf-Balogh Melinda
lelkész

Áldásos gyökerekkel Isten ajándékeként

Gyülekezetünk jegyzőjét, *Székács Dórát* minden angyalföldi evangélikus ismeri. Csendes igényessége, visszafogottsága és precizitása megjelenésében éppúgy tükröződik, ahogyan az általa vezetett jegyzőkönyvek kifogástalanságában. „*Nomem est omen*” – tartották a rómaiak, a név előjel, meghatározza viselőjét. Ha valakire igaz ez, akkor Dórára mindenképpen, ajándék ő, Isten ajándéka gyülekezetünkben. Amikor 2010-ben az angyalföldi gyülekezetbe kerültünk, Dóra rögtön szívébe fogadott minket, a szoros munkatársi és hittestvéri kapcsolat azóta is tart. Ez indokolja a tegező formát az interjúbán.

-Az interjú apropója, hogy éppen 60 éve volt a konfirmációd angyalföldi templomunkban, mondhatjuk, hogy azóta vagy a gyülekezet tagja?

-Az angyalföldi gyülekezettel való kapcsolatam még ennél is korábban kezdődött. Visszatekintve konfirmációmra, hat évtized nagyon hosszú idő egy ember életében. Ilyenkor jogosan felvetődik a kérdés, hogyan is indulhat el egy emberpalánta a hitben. Úgy gondolom, nem divatot követve, de mégis evangélikus egyházi kötődésemet a génjeimben hordozom születésemtől kezdve. Visszatekintve anyai és apai ágon is hamisítatlan evangélikus családból származom. Ezt támasztja alá egyfelől, hogy anyai nagyapám lelkész volt, akit sajnos nem ismerhettem már nyiladozó értelemmel. Édesapám, Székács János Orosházán született, ő is hozta a lutheránus elköteleződést.

-Itt rá kell kérdeznem a Székács névre, hiszen, ha ezt a nevet halljuk egyházunkban, mindenkinek Székács József (1809-1876) jut eszébe, aki a pesti evangélikus magyar egyház, a mai Deák téri gyülekezet, első magyar lelkésze volt. Abban az időben még kisebbségben volt az evangélikus magyarság, a nagyobb számú pesti német és szlovák evangélikusok mellett. Székács József országosan ismert igehirdető lett, az „ország papjának” nevezték, és a Bányai Evangélikus Egyházkerület püspökének is megválasztották. Emellett tudományos munkássága miatt – többek között Plutarkhosz műveinek fordítójaként – a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjának is választották. Ez a névegyezés rokonságot is jelent?

-Apuka dédapja és Székács József testvérek voltak. A család számon tartotta Székács püspök emlékét és a rokoni köteléket is. Ez is nagy indítást jelentett nekem és bátyámnak az evangélikus egyházi szolgálat felé.

-Bátyád Székács László gyülekezetünk évtizedeken át hűséges kántora, presbitere, számvevőszéki tagja és elnöke is volt. Emlékét szeretettel őrizzük. De térjünk vissza a te indulásodra.

-Ezzel a háttérrel születtem meg Mosonmagyaróváron. Édesapám hivatása miatt költöztünk fel 1951-ben Budapestre, akkor még nem tudhattam, hogy viszonylag védett helyzetben voltunk. Édesanyánk bátyámmal együtt kézen fogott minket, és információ hiányában a Pozsonyi úti református templomban fogadtak, az idő múlásával kerültünk az akkor még Fóti úti, ma már Kassák Lajos utcai Budapest-Angyalföldi Evangélikus Egyházközségbe. Lassan, de biztosan beépültünk a gyülekezet életébe. Rendszeresen részt vettem a gyermek-bibliakörben, majd hittanórákra jártam, míg eljutottam a konfirmációra való felkészítéshez. Néhai *Gádor András* lelkész konfirmált. Azzal tisztában voltam, hogy más az élet a templomban és más az iskolapadban. Traumát nem okozott, de visszagondolva a hátrányok jelen voltak. A dolgozós hétköznapiakban mindenért nagyon meg kellett dolgozni.

-Úgy tudom, a gyülekezeti szolgálat, a presbiteri tisztség sem veled és testvéreddel, Lacival kezdődött.

-Igen, Édesapám is presbitere volt a gyülekezetnek és a konfirmációk megörökítője. Bátyám közel negyven éven át szolgálta Istent kántorként orgonajátékával hűségesen.

-Te hogyan kerültél a presbitériumba?

-Az idő múlásával, a nyolcvanas években, *prof. dr. Reuss András* lelkészünk szólított meg, hogy szívesen látnának a presbiterek soraiban, én ezt örömmel elfogadtam. Később *ifj. Kendeh György* szolgálata alatt vettem át *id. Berkesi Sándortól* a jegyzőkönyv vezetését, aki hűséges építő tagja volt mindenkori gyülekezetünknek, a feladat számomra megtisztelő volt. Később több cikluson keresztül kaptam bizalmat a presbitérium, a gyülekezet, és a lelkészeim részéről, ezt a megbízatást ma is végzem. Emellett lettem még a Számvevőszék tagja, ellenőre, vigyázva a pénzügyi fejelemlre és segítve a többiek munkáját is.

-Manapság keserű iróniával azt szokás mondani, hogy a fiatalok „kikonfirmálnak” a gyülekezetből, a te több, mint hat évtizedes jelenléted ritka kivételnek mondható. Mit mondanál a következő nemzedéknek?

-Az, hogy a mostani fiataloknak mit lehetne mondani, nem könnyű. A családi háttér a legfontosabb, amit kapunk a szüleinktől és majd tudunk tovább adni, hogy a környezet negatív hatása ne tudjon megfertőzni, befolyásolni.

-Köszönöm, hogy megosztottad velünk életednek ezeket az epizódjait. A múlt után, kérlek, még mesélj a terveidről.

-A jövőm a jelenem. Amíg tudom Istent szolgálni hasznosan, örömmel teszem. Mindennap szükségem van az Ő kegyelmére és irgalmára. Konfirmációi igémmel zárom, amely hatvan éve kíséri életemet, minden istentiszteleten elhangzik, hiszen az ároni áldás szavai: „*Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged!*” (4Móz 6,24)

Grendorf Péter

Időközi tisztújítás gyülekezetünkben

Tiszteletbeli presbiterekkel beszélgetve

Évtizedes aktív gyülekezeti szolgálatból léptek vissza ketten, akiknek a gyülekezet közgyűlése azzal fejezte ki köszönetét, hogy tiszteletbeli presbiterekkel választotta őket. Mindketten, Kovács Levente is, Gaál Jánosné Gyöngyi is az 1989-es rendszerváltozás utáni évtizedek számos gondja és reményteli hajnalhasadása közepette álltak helyt Isten angyalföldi egyházában.

Már születésekor kerületi lakos lett **Kovács Levente**, aki csaknem egyidős templomunkkal. Mindmáig hálával gondol vissza az 1945 utáni gyülekezeti életre és gyermek-bibliaköri vezetőire, *Letenyi Máriára* és *Sebestyén Adélra*, akik a gyülekezet szerveződésétől kezdve a kilencvenes évekig hűséges munkásokként szolgáltak közöttünk. Kovács Levente az egyházi élet 50-es évekbeli hullámszámai, aztán felnőve lakásváltoztatás miatt nem élt megszakítás nélkül gyülekezetünkben, később pár évig Olaszországban is dolgozott, de mindig visszajárt, visszatért ide; a kezdetektől minden lelkészt ismert, és végül presbiteri és felügyelői és másodfelügyelői tisztséget is vállalt több cikluson keresztül. Szolgálatára jellemző volt, hogy mindenki ismerte, és ő is igyekezett mindenkit ismerni.

Felügyelővé választását nagy megtiszteltetésnek tekintette, hiszen szolgálatot vállalva tudós nagyapja, az egyháztörténész, énekköltő és –fordító *Kovács Sándor* püspök – akinek énekeit ma is szívesen énekeljük – nyomdokába is lépett. Nyugodt hang, megfontolt érvelés és a másik ember megbecsülése jellemezte Kovács Levente szolgálatát, amelyre ő maga önkritikusan tekint vissza. Egyrészt az egykori megválasztásával kifejeződő bizalomban ma már egyre inkább a szolgálatot látja, nem a rangot, és úgy véli, hogy amiben más véleménye volt, azért határozottabban kellett volna kiállnia.

Már javában Angyalföldön lakott és dolgozott **Gaál Jánosné Gyöngyi**, de a Vas megyei Csönge gyülekezetéhez és templomához továbbra is hűségesen ragaszkodott. Az angyalföldi gyülekezet életébe akkor kapcsolódott be, amikor a családi kötődés a szülőfaluhoz megszűnt. Gyermekei barátokra leltek a gyülekezetben, ő maga pedig nemcsak a gyülekezet aktív tagja, de tanárként budapesti evangélikus kollégiumok vezetője is lett. Felügyelővé *ifj. Kendeh György* lelkész aktív szolgálata idején választották. A szociális érzékenységről, segítőkészségről ismert lelkész nem véletlenül kapott megbízást, hogy egyházunk szeretetintézményeinek országos vezetője legyen. Felügyelőként így a gyülekezet adminisztratív és gazdasági ügyeit is intézte mellette. Az ő idejére esett az új lelkész megválasztásának gondja is, amiben a presbitérium és *Gáncs Péter* püspök segítő együttműködését és támogatását élvezte.

Grendorf Péter lelkész kezdeti működésétől az egyre romló egyházi épületegyüttes halasztást nem tűrő javításai is sorra jelentkeztek...

Gaál Jánosné Gyöngyi körültekintő figyelemmel, mindenki irányába kedvesen, ugyanakkor határozottan tartotta kézben a gyülekezet szerteágazó ügyeit. Mindközben példásan helytállt családjában is. Visszatekintve az imádságot említi, ami természetes és megszokott része volt a csöngei családi életnek, ami később talán megfáradt és megfakult a mindennapokban, de a rászakadt megpróbáltatásokban újra erőt adó segítségforrássá vált, és újra megelevenítette.

Megköszönjük eddig végzett gyülekezeti szolgálatukat. Hálát adunk az Úristennek szolgálatukért. Kérjük őket, hogy imádkozzanak a gyülekezet és mindannyiunk épüléséért. Imádkozzunk mi is értük. Meg azért is, hogy ki-ki megtalálja azt a szolgálatot, amit neki kell elvégeznie.

Reuss András

Új tisztségviselők bemutatása

2020. február 16-án közgyűlés keretében időközi tisztújítást tartottunk.

Az alábbiakban olvashatjuk az új tisztségviselők bemutatkozását

Prof. dr. Csermely Péter – felügyelő

Apai ágon sok generációra visszamenő evangélikus (kántor-tanító és presbiter) család tagja. Az angyalföldi gyülekezetben keresztelték, majd később itt is konfirmált. 40 éve zuglói lakos. Biokémikus, a Semmelweis Egyetem professzora, akadémikus. Kutatási területe a komplex rendszerek adaptációjával és a hálózatokkal kapcsolatos. 1995 óta számos tehetség gondozó mozgalmat indított el. 2006-tól tíz éven át a Nemzeti Tehetségsegítő Tanács alapító elnöke, 2012 és 2020 között az Európai Tehetségsegítő Tanács elnöke. Több mint három éve minden nap legalább egy órát imabeszélgetésre fordít. 2017 karácsonya óta a hit kérdéseivel foglalkozó blog-ot indított (<http://csermelyblog.hu>). 2018 óta a gyülekezet presbitere, az imakör és az ifikör működésében vesz részt. 2019 óta az Evangélikus Hittudományi Egyetem lelkész szakirányú teológus hallgatója.

Dr. Győri Zsuzsanna – másodfelügyelő

Közgazdász, a Budapesti Gazdasági Egyetem egyetemi docense. Kutatási területei között szerepel a vállalati társadalmi felelősségvállalás, a felsőoktatás fenntarthatósága, valamint a fogyatékossgal élő vállalkozók helyzete. Bár anyai ágon református családból származik, gyermekkorában nem kapott vallásos nevelést. Hitre jutásában nagy szerepe volt későbbi férjének, *Nyerges-Bognár Attilának*, akit a gimnáziumban ismert meg. Ő vitte el a dunakeszi evangélikus ifjúság közösségébe. 19 éves volt, mikor Mónus László megkeresztelte. Férjével 2012 karácsonya óta az gyülekezet tagjai, három gyermekük van: *Barnus, Dani és Sára*. 2018 óta presbiter gyülekezetünkben, a gyermekbiblikör egyik vezetője, ezen kívül a gazdasági ügyek összefogásáért felelős.

Károlyfalvi Zsolt – másodfelügyelő

Orosházán született, ahol az evangélikus gyülekezet közössége meghatározó hatást gyakorolt gyermek és ifjúkorára. 1991-ben konfirmált, ezt követően az orosházi gyülekezet aktív tagjává vált, tíz évig a gyülekezet presbiter volt. Elsősorban zenei szolgálattal bízták meg. Több darabban is énekelt, amivel aztán járták az ország evangélikus gyülekezeteit. Maga is írt evangéliumi témája „rock-oratóriumot”. 2001-ben a Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Tanárképző Főiskolai Karán, testnevelés-rekreáció szakos tanári oklevelet szerzett. Az Evangélikus Hittudományi Egyetemen a tanulmányait 2002-ben kezdte meg teológus-lelkész szakon. Egyetemi tanulmányai alatt nevelőtanárként a MEE Budapesti Kollégiumában dolgozott. 2014-ben kapcsolódott be az anyalföldi gyülekezet életébe. 2019-ig az Evangélikus Középföldi Kollégium igazgatója, jelenleg sportoktatóként dolgozik.

Laász Piroska – pénztáros

Budapesten született, az anyalföldi templomban keresztelték 11 éves korában, később konfirmált, járt hittanra és ifjusági közösségbe. Gyógyszerkutatóval foglalkozik, mint könyvelő közép fokú, mint informatikus könyvtáros főiskolai végzettséget szerzett. 2013 óta a baba-mama kör rendszeres látogatója, két fiú édesanyja (Péter 6, Mihály 3). Gyermekai is az anyalföldi templomban részesültek a keresztesség szentségében.

Dr. László Virgil – presbiter

A debreceni evangélikus gyülekezetben keresztelték és konfirmált. 1998-ban érettségizett a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában. 1998 és 2003 között a vizafogói Luther Otthon lakója. Az ELTE-n jogász, a columbusi Trinity Lutheran Seminary-n teológusi, az Evangélikus Hittudományi Egyetemen teológus-lelkészi diplomát szerzett. Fabiny Tamás püspök 2012-ben szentelte lelkésszé. Gyülekezeti gyakorlatát a Budavári Evangélikus Egyházközségben végezte. Dolgozott a MEE Budapesti Kollégiumában, egyházunk Országos Irodájának Ökumenikus- és Külügyi Osztályán, valamint az Északi Püspöki Hivatalban. 2015 óta az Evangélikus Hittudományi Egyetem Újszövetségi Tanszékének főállású oktatója, adjunktus. Egyházunk zsinatának nyolc éve tagja. Felesége, dr. Lászlóné dr. Agod Anett, szintén jogász és lelkész, gyermekeik Mária Szófia (5 éves) és Julianna Éva (2 éves).

Nyerges-Bognár Attila – presbiter

Informatikus, egy bank üzleti intelligencia osztályán senior fejlesztő. Fiatal korában a dunakeszi evangélikus gyülekezet aktív tagja - itt is keresztelték és itt konfirmált - majd később ifjusági presbiter volt. A kerületbe költözése óta a gyülekezet tagja, a gyülekezet megújult honlapjának fejlesztője és adminisztrátora. A XIII. kerületi Német Nemzetiségi Önkormányzat képviselője. Három gyermek (Barnus, Dani és Sára) édesapja.

2020. március 15-én, vasárnap, ünnepi istentisztelet keretében beiktattuk gyülekezetünk megválasztott felügyelőjét, másodfelügyelőit és pénztárosát, valamint az egyik megválasztott új presbitert.

A megválasztott másik presbiter beiktatását és a megválasztott tiszteletbeli presbiterek köszöntését át kellett helyezni más időpontra.

Interjú az elnökség új tagjaival

*A közgyűlésre készített bemutatkozások közzélése mellett szerettük volna személyes hangvétellő beszélgetésben is bemutatni az újonnan beiktatott felügyelőt és másodfelügyelőket a gyülekezet tagjainak. Az alábbiakban személyes élményeikről, az újonnan elvállalt tisztséggel kapcsolatos terveikről kérdeztük **Csermely Pétert, Győri Zsuzsannát és Károlyfalvi Zsoltot.***

-Mit jelent az, hogy a gyülekezet vezetősége?

Csermely Péter: Az evangélikus egyház törvényei szerint az egyházközség elnöksége a lelkészből és a felügyelőből áll. A felügyelőt a másodfelügyelő(k) segíti(k) munkájában. Gyülekezetünkben a vezetőséget a lelkészek, a felügyelő és a két másodfelügyelő alkotják. A felügyelő a világi vezető; a lelkész -- illetve nálunk lelkész-házaspár -- pedig a lelki vezető.

-Miről hoztok döntéseket?

Győri Zsuzsanna: Döntési hatásköre a presbitériumnak van, mi inkább előkészítjük a döntéseket.

Péter: Most lesz a költségvetés meg a zárszámadás elfogadása például, ezt elő kellett készítenünk. Illetve a presbitériumi döntésekből fakadó feladatokat beszéljük meg. Ilyen presbitériumi döntés volt a tavalyi pályázat, de ami konkrét feladatokat ezzel végezni kell, azt a március 19-i ülésen szavazta meg a presbitérium.

Zsuzsi: Vannak tehát presbitériumi ülést előkészítő funkciók és presbitériumi döntést követő funkciók. Például beszélgettünk a potenciális kántorunkkal; megbeszéljük, hogyan vehetne részt a gyülekezet életében. De a végleges döntést nem mi hozzuk.

-Milyen pályázatról beszéltetek az előbb?

Péter: Valójában két pályázatról van szó. Tavaly jelentős támogatást kaptunk, amit azt jelenti, hogy 15 millió forintot a Magyarországi Evangélikus Egyháztól és 70 ezer eurót a bajor egyháztól. Ez a két forrás együtt körülbelül 37 millió forint, amit okosan kell felhasználni.

-Ki végzi a praktikus dolgokat a gyülekezetben?

Péter: Sokan segítenek. Egyik testvérünk az oltárterítőket cseréli és mossa az egyházi év rendjének megfelelően. Más testvéreink az offertóriummal kapcsolatos feladatokat végzik. A fiatalabbak takarítást vagy a kert rendbetételét szervezik. És még sokat lehetne sorolni.

-Honnan lehet ezekről tudni? Ha én mondjuk rájövök, hogy szeretnék valamilyen segíteni, akkor annak mi a módja?

Péter: Bátran keresse meg valamelyikünket személyesen vagy e-mailben (pl. az én e-mail címem: csermelynet@gmail.com), ez a legegyszerűbb módja. Feladat bőven lesz a felújítás miatt, amibe be lehet kapcsolódni. Év végére be kell fejezni a felújítást, tehát áprilisban már ki kell rámolni a termeket. A templomi pincében is lomtalanítani kell. Nagy szerencsénk van, mert templomépítő lelkészünk, Rimár Jenő unokája, Kovács Jenő a gyülekezetünk tagja, és ő építési szakember. Emiatt nemcsak lelkesedéssel és elköteleződéssel, hanem szakmai hozzáértéssel is tudja segíteni a munkát. Már felmérte az épületet, és tárgyalt a lehetséges projektmenedzserrel is. Ő egy hihetetlen érték és segítség lesz a felújítás során. Az egy igazi gyönyörűség, hogy Urunk idevezette őt pont az előtt, amikor szükség lett rá.

-Hogyan osztjátok el a feladatokat?

Zsuzsi: A gazdasági ügyek viteléért leszek felelős. Ha Gyöngyi néni – Gaál Jánosné, korábbi felügyelőnk, jelenlegi tiszteletbeli presbiterünk – színvonalán tudom vinni, akkor elégedett leszek.

Károlyfalvi Zsolt: Én végzem a pályázatokkal összefüggő beruházások során felmerülő kérdéseket, vagyis a tényleges megvalósulással összefüggő feladatokat. Ide tartozik a kapcsolattartás, a koordináció.

-Hogyan éltétek meg, amikor az előző tisztviselők lemondtak?

Zsolt: Volt egy átfutása, tehát ha nem is ilyen gyors váltásra készülve, de lehetett valamennyire tudni. Maga a valóság mindig terhesebb, de lehetett rá számítani.

Nyilván nehéz a váltás, de megvan az előnye, hogy élére állítja a helyzetet. Jobban elgondolkozásra készítette az embereket, hogy mit vállalnak, hogyan vegyenek részt ebben.

Zsuzsi: Még most is kapunk segítséget a korábbi tisztségviselőktől. Én azért eleinte kétségbe voltam esve. Úgy éreztem, hogy „most mi lesz”. Péter pásztor segített sokat, amikor mondta, hogy most már minden annyira rossz, hogy ő már bizakodó. Jöttek sorban, hogy nincs felügyelő, nincs másodfelügyelő, nincs pénztáros, nincs kántor. Mondta, hogy a sorban az következne, hogy nincs lelkész sem, de erre „csakazértsem” kerül sor! Engem ez a gondolat felrázott, hogy most már annyira rossz, hogy kezddhetünk bizakodni.

Milyen gyülekezeti csoportokban veszel részt? Milyen élményeid vannak ezzel kapcsolatban?

Zsuzsi: Ami a legmeghatározóbb, legrendszeresebb, az a gyermekbibliakörben végzett munka. Tavaly még csak az ovisokkal voltam havonta egyszer, de idén már kétszer cseréltünk Melindával, így jobban megismertem a kisiskolás gyerekeket is. Nagyon szeretem, amikor a csilingelésre elkezd vonulni a sok gyerek és utána lent is olyan jó velük lenni: csodálatos őket nézni, nem csak az anyémekeket, hanem a többit is látni mosolyogni, együtt lenni, hétről-hétre nőni, okosodni, fejlődni a hitben. Olyanokat tudnak kérdezni, mondani, alkotni... Azt is jó hallgatni, ahogy a nem is olyan régen még ovisok már gyönyörűen olvasnak a Bibliából. Talán furcsán hangzik, de én sokáig tartottam a gyerekektől: azt gondoltam, nem tudok jól szólni hozzájuk. Ez az érzés elmúlt. Persze az alapot az adja, hogy Melinda nagyon gondosan és kreatívan előkészíti ezeket az alkalmakat. Számomra ez azért fontos különösen, mert nekem soha nem volt hittanórám: gimnáziumban kezdtem foglalkozni a hittel, 19 évesen kereszteltek meg.

Zsolt, a gyülekezetben bekapcsolódtál az ifi csoport életébe. Hogyan alakul a csoport?

Zsolt: Az ifi csoport működésének egyik lényege a konfirmáció után levő fiatalok további erősítése, segítő jellegű – a gyülekezetben folyó életük – kísérése. Ez a vasárnapi Istentisztelet keretén belül valósul meg, formailag pedig az igehirdetés ideje alatt egy külön helyiségben, beszélgetősebb, de mindenképpen az ige központi jellegével. Tartalmas és fontos alkalmak ezek, amelyek így az életkori sajátosságokra is tekintettel vannak, lehetőséget adva a párbeszédre is, de nem erőltetve azt. Hárman koordináljuk ezeket egy kis érdeklődő csapatnak, akiknek nagyon jó meglátásaik és kérdéseik vannak. Számomra tartalmas élmény, hogy a saját emlékeim is előjönnek ezeken az alkalmakon és visszaemlékszem a régi, hasonló életkoromban megfogalmazódott hasonló meglátásokra, az azóta letisztultabb képet pedig igyekszem befogadható módon, egyfajta tapasztalatként is továbbadni.

Hogyan gondoltok az úrvacsora évéről? Hogyan tud ebben részt venni a gyülekezet?

Zsuzsi: Ez ebben a helyzetben, amikor istentiszteletet sem tarthatunk, nehéz kérdés. Engem mindig meghat, csodálattal tölt el az úrvacsora misztériuma.

A bűnbocsánat számomra Krisztus testének és véreinek vételekor érezhető igazán. Szeretem nézni az arcokat, ahogy visszafelé jönnek az emberek a helyükre. Ezt a hitet, örömet kellene minél tovább megőriznünk, sugározunk a gyülekezeten belül és azon kívül is.

Zsolt: Nagyon jó iránynak tartom az egyezőségek és azonos célok közös szemléletét, illetve a lehetőségek szerinti, a jó rendet is figyelő gyakorlatát. Főként, hogy ez az egyértelműen ajándékként megjelenő esemény, amely nem csak az ember-ember kapcsolatot, hanem az Isten-ember kapcsolatot is közösségbe helyezi, ez igazán egy műstérium, amely elrejtett a tökéletesen megfogalmazott emberi válszok előtt.

Péter: Igen örülök annak, hogy az úrvacsora ilyen központi kérdés lett egyházunk idei esztendejében. Kívánom minden gyülekezeti testvéremnek, hogy élje meg a Jézussal való teljes közösség csodálatos misztériumát az úrvacsorában is! Ízleljük meg az Urat, hogy milyen jó!

A beszélgetést Kristóf Ibolya és Lencsés Ákos jegyezte le.
Az interjú lényegesen hosszabb változata elérhető gyülekezetünk honlapján a Médiatár / Angyalföldi Örömhír menüpontban.

Templomunk felújítása 2020–2021

Angyalföldi evangélikus templomunkat 1938-ban szentelték fel. Bár a hetvenes években volt egy jelentősebb felújítás, valamint a templomtetőt és a gyermektermet 2011-ben, az elektromos hálózat jelentős részét pedig 2017-ben sikerült felújítani, a templom felújításának lényegi része még előttünk áll. 2020-ban fontos lehetőséget kapott a gyülekezetünk azzal, amikor a bajor egyház támogatásából 70 ezer eurót, és egyházunk hazai felújítási pályázatából 15 millió forintot kaptunk az alagsori rész felújítására. A munkálatok előkészítése 2020 áprilisában kezdődött meg. Korábbi felügyelőnk, Gaál Jánosné ajánlására és számos más igen jó referencia birtokában Koller Csabát kértük meg arra, hogy legyen a felújítás projektmenedzsere. Az eddigi munka során nagyon jó munkakapcsolatunk alakult ki mind vele, mind a pályázat műszaki ellenőrével, Herczeg Zsolttal (és a műszaki ellenőrt segítő nagy szakmai csapattal).

Gyülekezetünk presbitériuma három ülésen is foglalkozott a felújítás kérdésével. A 2020. március 19-i ülésen egyházunk országos építési szabályrendelete értelmében a presbitérium öttagú építési bizottságot bízott meg: Grendorf Péter lelkes vezetőjével, Csermely Péter, Győri Zsuzsanna, Károlyfalvi Zsolt és Kovács Jenő tagokkal. Május 14-én a presbitérium elfogadta a beszámolót a felújítás addigi menetéről, amelyben nyílt pályázattal (két körben, mivel az első kör nem hozott eredményt) kijelöltük a tervezőt, a többször díjnyertes Vékony Péter személyében.

Július 16-án a presbitérium kötetlen beszélgetésben tárgyalta meg a felújítási tervek akkori állását, és fogadta el azt, hogy gyülekezetünk pályázik a 2021-es felújítási lehetőségekre is, amelyek a templom felújításának folytatására maximum 15 millió forintos, a parókia felújításának elkezdésére pedig maximum 30 millió forintos támogatási lehetőséget jelentenek. A presbitérium elfogadta azt is, hogy a korábbi hazai pályázathoz hasonlóan (ahol 9% önrészt vállaltunk) itt is vállalni fogunk 5% önrészt. Amennyiben a pályázatainkat elfogadják, az önrész összegyűjtésére közadakozást indítunk, amelyhez kérni fogjuk kedves testvéreink csatlakozását. A felújítás terveit és előrehaladását szeptember 27-én közgyűlés keretében is ismertetni fogjuk a gyülekezettel.

A felújítás jelenlegi lépcsője az alagsori gyermektermekre, a volt „zongorás” teremre, ezek kisegítő helyiségeire és az alagsori nagy gyülekezeti teremre koncentrál. Az alagsor kerti bejárata melletti raktárból női és férfi illemhelyet alakítunk ki (amelynek bővítésére a jelenlegi zuhanyozót is felhasználjuk). Így a jelenlegi konyha 2-3 méterrel odébb kerül, és a helyén alakul ki a modern gyermekpelenkázó, gyermek illemhely és mosdó. A második gyermekhelyiség mérete így lecsökkenne, de a Taksony utcai sarokban lévő raktárhelyiséget a gyermekhelyiséggel egybenyitva az eredetnél még nagyobb méretű (és még „kuckósabb”) elrendezés valósul meg. A felújítással tehát az alagsor igen korszerű kiszolgáló helyiségekkel fog gyarapodni. (A hiányzó raktárak helyett az alagsori előtérben létesül majd új raktár.) A felújítás fontos eleme az alagsor fűtésének modernizálása a jelenlegi, csaknem életveszélyes gázkonvektorok helyett. A tervekben központi gázfűtésű kazán, radiátorok és a nagy gyülekezeti helyiségben padlófűtés szerepel. A felújítás igen fontos része a falak vizesedéstől való megóvása, illetve szárítása is. Az eltelt több mint nyolcvan év alatt a templom fokozatosan egy kis mélyedésbe került, ahol összegyűlik az eső. A föld körülötte összetömörödött, az elvezető csatornák egy része eldugult. Ezért kiemelten fontos a helyenként igen vizes falak állagának javítása. A nagy gyülekezeti terem az igen szép belsőépítészeti tervek szerint (amelyeket Éltető Zsófia készített el) mind szakrális helyként, mind pedig gyülekezeti rendezvények helyszínékként használható lesz. Ma még nem tudjuk, hogy pontosan meddig tud eljutni a kivitelezési folyamat, hiszen a kivitelező kiválasztásának egy fontos eleme lesz az, hogy a rendelkezésre álló pénzből ki tud több munkát elvállalni – jó minőségben, megbízhatóan. E sorok írásakor, 2020 augusztusában, a tervek készen vannak, és a kivitelező kijelölésére kiírandó tender előkészítése zajlik.

Hordozzuk imáinkban a felújítás folyamatát!

Csermely Péter, felügyelő

Útravalót adni a gyarapodáshoz

Lászlóné Agod Anett lelkész, frissen végzett hitoktató szeptembertől gyülekezetünkben dolgozik félállásban, két kerületi iskolában fog hit- és erkölcsstant tanítani. Családja évek óta gyülekezetünkhöz tartozik; férje, **László Virgil** ígét is hirdetett már itt többször – legutóbb a karantén alatt hallgathattuk meg áhíthatát. Kislányuk, **Mária Szófia (5)** egy héttel a születése előtt még pocakban vett részt Magvetés bibliakörön, később **Baba-mama** körön találkozhattunk, most már **Gyermekbibliakörre** jár; testvére, **Juliska (2)** keresztzülei pedig lelkészeink, Péter és Melinda.

-Anett, hogyan készülsz erre a feladatra? Milyen érzés, hogy a saját gyülekezetekben leszel hitoktató lelkész?

Egész családnak számomra boldogság, hogy éppen a saját gyülekezetünkben szolgálhatok, mert fontosnak tartom, hogy ahol valaki hitoktat, abban a gyülekezetben legyen aktív tag. Juliskával még GYES-en leszek, de nagyon örülök, hogy félállásban segíthetek a lelkészeinknek. Ez 10-12 hittanórát jelent hetente a kerület két iskolájában. Ezeket két napra igyekszünk tömbösíteni, hogy otthon anyaként is helyt tudjak állni.

-Korábban dolgoztál hitoktatóként?

Lelkészként már Budavárbán, az első szolgálati helyemen én voltam a gyermekmunkáért felelős, sok hittanórám volt. Utána Óbudára helyezett a püspök úr, ott is sokat foglalkoztam a gyerekekkel. A mostani szabályozás alapján azonban csak szakirányú végzettséggel lehet hitoktatóként dolgozni. Én ebben az évben végeztem el ezt a pedagógiai kiegészítő képzést, tudatosan készültem erre a feladatra. Egyébként, mivel a nagyszülők távol élnek, már a képzés gyakorlati napjain is Virgil vi-gyázott Juliskára. Nagy nyugalmat jelent nekem, hogy tudom, jól lesznek együtt, amíg én dolgozom.

-Mióta és milyen szálakon kötődtek az angalföldi gyülekezetekhez?

Férjem a Vízafogó utcai Luther Otthonban lakott öt évig az ezredforduló könyvéken, majd Gaál Jánosné, Gyöngyi, lett az első munkáltatója. Melindával és Péterrel évfolyamtársak voltak a teológián, Károlyfalvi Zsolttal pedig munka- és szobatársak, aki egyben az egyik esküvői tanúnk is volt. Elsődlegesen innen az ismeretség, barátság. Két gyülekezetben szolgáltam lelkészként, majd az első várandósságom vége felé csatlakoztunk az angalföldi gyülekezetekhez. Mindig jó érzéssel jövünk, megérint bennünket az ige. Hacsak nincs istentiszteleti szolgálunk valahol, vagy nem utazunk el Szegeden, illetve Debrecenben élő szüleinket meglátogatni, nagyon igyekszünk itt lenni.

-2015 februárjában született Mária Szófia, vele jártál Baba-mama körre.

Igen, mindig jó volt megosztani a kérdéseinket, gondolatainkat, akár az anyaság mindennapi kérdéseiről egyházi közösségben, a Biblia útmutatása nyomán beszélgetve. Nagyon örömteli, hogy vannak ilyen rétegalkalmak a gyülekezetben.

-Így, hogy a nagyszülők távol vannak, jut-e időtök kettesben lenni?

A karantén alatt hallottunk egy riportot egy négygyermekes családról, és ott mondták a szülők, hogy milyen nehéz, hogy most nem tudnak elmenni hetente egyszer kettesben. Mi meg egymásra néztünk, hogy nekünk erre eddig sem volt nagyon alkalmunk. De a gyerekek napirendje (óvoda, alvásidő) azért ad lehetőséget az egymásra figyelésre. Sokat beszélgetünk, néha szoktunk együtt zenélni, abban már a gyerekek is részt vesznek. Más közös tevékenységet is lehet azért úgy alakítani, hogy az ne csak a gyerekek igényeiről, kívánságairól szóljon. Nagyon szeretünk például sétálni, kertészkedni.

-Évekkel ezelőtt elkezdted a doktori képzést a Teológián. Hogyan jött az ötlet, és mi a terved ezzel hosszú távon?

Az ötlet a szakdolgozati témavezetőmtől jött, ő kérdezte meg, nem akarnék-e doktorálni. Mindig is nagyon érdekelt a teológia, de először azt gondoltam, fontosabb, hogy elkezdjem a lelkészi munkát. Végül akkor kezdtem el a képzést, amikor Óbudára kerültem. Később a gyerekek miatt halasztottam is, de végül az abszolutóriumot megszereztem. Hátra van még a doktori szigorlat, illetve a disszertáció megírása. Ez olyan dolog, hogy az Úristen eligazgatja az utunkat. Ha több lehetőséget hagy az ember magának, akkor több helyre küldheti szolgálni az Isten. Biztosan lesz majd haszna annak, hogy többet olvastam, többet tanultam. Úgy hiszem, abban is Ő vezetett, hogy végezzem el a hitoktatói képzést, és így most ebben tudok munkába állni.

-Ennyi feladat mellett hogyan jut idő elcsendesedésre, a saját Istenkapcsolatra?

Ezt nagyon fontosnak tartom, hiszen mindenkinek szüksége van arra, hogy feltöltse a Szentlélek. Reggel általában én ébredek elsőként, elolvasom az Útmutatót, imádkozom. Este, mikor elaltatom Juliskát, átgondolom a napomat, imádkozom azokért a dolgokért, amiket jól tettem, és azokért is, ami esetleg nem jól sikerült.

Férfjakkal a legtöbb beszélgetésünk hitbeli, teológiai kérdések körül forog, és támogatjuk egymást abban, hogy legyen időnk, amit Istennel tölthetünk.

-Milyen lélekkel készülsz tehát az új feladatodra? Isgulsz-e egy kicsit?

A gyerekeknél mindig nehéz, ha új tanár érkezik, ráadásul most nehéz idők állnak mögöttük is. Kicsit tartok attól, hogyan fogadnak, illetve attól is, hogy mi lesz az oktatással, hiszen az elmúlt félév online végződött. De ezzel együtt nagy lelkesedéssel készülek, célom, hogy a gyerekek örömmel jöjjenek be az órára, tudjunk beszélgetni és kapjanak olyan útravalót, amely által, „gyarapodnak bölcsességben, Isten és emberek előtt való kedvességben” (Lk 2,52).

Győri Zsuzsanna, másodfelügyelő

Krisztus a szolgálat alapja –Lelkészavatás Keszthelyen

Keszthely – Népes családi és gyülekezeti körben avatta lelkésszé Gömbös Tamást Szemerei János, a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület püspöke 2020. július 11-én, szombaton. Akik már nem fértek be a keszthelyi templomba, az udvaron felállított sátor alatt, illetve a gyülekezeti házban élő közvetítés segítségével követhették az eseményeket.

Tomí budapesti tanulmányai idején gyülekezetünk aktív tagja volt, ezért ordinációján Grendorf Péter, Csermely Péter és Bódi Emese is jelen voltak.

Adámi Mária tudósítását ismertetjük az ünnepi alkalomról.

A liturgiában Honthegyi Zsolt helyi lelkész mellett, az Evangélikus Hittudományi Egyetem képviselőjében dr. Korányi András egyetemi tanár vett részt.

„Jézus a biztos pont a világban. Ő tartja az egyházat, az európai kultúrát, de az életünket is” – hangsúlyozta a lelkészjelölt választott igéje 1Kor 3,11 alapján tartott prédikációjában Szemerei János püspök. Majd hozzátette; szükség van ennek az üzenetnek a továbbadására, hogy van egy alap, amire lehet építeni.

Az eskütétel és az áldás ünnepélyes pillanatai után, Gömbös Tamás Szemerei Jánossal együtt osztott úrvacsorát. A szentséggel – a biztonságra való tekintettel – elsősorban az ifjú lelkész családtagjai élhettek.

Az istentiszteletet követően, a köszöntések már a gyülekezeti teremben hangzottak el. Elsőként a püspök, valamint Mészáros Tamás egyházkerületi felügyelő adták át a frissen felavatott lelkésznek az ordinációs oklevelet, és a kerület ajándékát. A hatodéves gyakorlat színhelyéül szolgáló budahegyvidéki gyülekezet nevében Keczkó Pál és Keczkó Szilvia lelkészek, illetve dr. Vidovszky István felügyelő fejezték ki jókívánságaikat. Az Evangélikus Hittudományi Egyetem üdvözlését dr. Korányi András és dr. Pángyánszky Ágnes tolmácsolta. Nagyné Szerker Éva rákoskeresztúri lelkész Luther sekrestyeimádságát adta útravalóul az egykor általa megkeresztelt és konfirmált Gömbös Tamásnak. A felnevelő Keszthely és Környéke Evangélikus Egyházközség részéről Havasi Bálint felügyelő, és Honthegyi Zsolt lelkész szólt. A fogadó soproni egyházmegye képviselőjében pedig Ihász Beatrix esperes köszöntötte új kollégáját. Végül maga, Gömbös Tamás adott hálát Krisztus hívásáért, a megtett útéért és mindazokért, akik ezen az úton mellette álltak és kísérték.

Az ünnepség a gyülekezeti házban, illetve az udvaron álló sátor alatt tartott szeretetvendégséggel zárult.

forrás: evangelikus.hu

Körlevelünk évente három alkalommal jelenik meg.
Készült: a Bookpress Kft. nyomdájában.

A szerkesztőbizottság tagjai: Csermely Péter, Grendorf Péter, Grendorf-Balogh Melinda,
Győri Zsuzsanna, Káldyné Forgó Brigitta, Lencsés Ákos, Macher Tünde

Budapest-Angyalföldi Evangélikus Egyházközség

1134 Budapest, Kassák Lajos u. 22. 320-8207

angyalfold.lutheran.hu, angyalfold@lutheran.hu

Bankszámlaszám: 11713005-20456104

Grendorf Péter lelkész: +3620-775-3964, peter.grendorf@gmail.com

Grendorf-Balogh Melinda másodlelkész: +3620-770-3122,
melinda.grendorf@gmail.com